

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf. II. 20.239/2008/7. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Dunai Ügyvédi Iroda (1086 Budapest, Baross u. 131. III/2., ügyintéző: Dr. Dunai József ügyvéd) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek, a Havasi Ügyvédi Iroda (9022 Győr, Kis J. u. 7/a., ügyintéző: Dr. Havasi Dezső ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (címe) I. rendű és a Dr. Karsay Zsófia (9022 Győr, Bisinger sétány 4.) által képviselt **II. rendű alperes** (címe) II. rendű alperesek ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság P. 20 325/2006/40. számú, 40/I. szám alatt kijavított ítélete ellen az I. rendű alperes által 42. és 43. sorszám, a II. rendű alperes által 41. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja, és a keresetet a II. rendű alperessel szemben elutasítja; mellőzi a II. rendű alperesnek perköltség és illeték fizetésére kötelezését.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a II. rendű alperesnek 20 000 (Húszezer) forint általános forgalmi adót tartalmazó 120 000 (Egyszázhúszezer) forint együttes első-és másodfokú perköltséget.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 4 000 (Négyezer) forint általános forgalmi adót és 16 000 (Tizenhatezer) forint készkiadást tartalmazó 40 000 (Negyvenezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes 2005. június 21-én az I. rendű alperestől 43 980 Ft-ért egy Motoroller-350 W. típusú terméket vásárolt, amit - az I. rendű alperessel e feladatra szerződéses jogviszonyban állt - II. rendű alperes 2005. június 22-én üzembe helyezett.

A termék első fékkel nem rendelkezett, közúti közlekedésre alkalmatlan volt. Ez utóbbi körülményre a használati útmutató nem tért ki, és arról a felperest az alperesek szóban sem tájékoztatták.

A felperes 2005. június 23-án a Motorollerrel munkahelyére közlekedés közben **D.** belterületén 1000-1200 méter út megtétele után egy lejtős útszakaszon balesetet szenvedett. A baleset oka anyaghiba miatt a fékbetét hirtelen törése volt, melynek következtében a fékhatás teljesen megszűnt, a lejtőn 50-60 km/óra sebességre felgyorsult eszköz a stabilitását elvesztette, és a felperes felborult. A felperes a baleset során arcának többszörös szakított, roncsolt sebzését, a bal mellkas-fél zúzódását, jobb II. kézközépcsontja törését, térde hámoshorzsolásos sérülését szenvedte el. A sérülést követően a jobb kéz funkciói csökkentek, mintegy másfél éven keresztül részesült kezelésben. Kezén véglegesnek minősített kényszersértartásos állapot alakult ki. A baleset során eszméletvesztése volt, a továbbiakban poszt-traumás neurológiai sérülése is kialakult. Pszichés panaszai részlegesen jelenleg is fennállnak, abban spontán vagy kezelés hatására változás, javulás várható. A felperes további egészségromlása a balesettel közvetlen oksági kapcsolatban nincs.

A felperes keresetében kérte kötelezni egyetemlegesen az alpereseket a Ptk. 305. §-ának (1) és (2) bekezdései, a 305/A § b) pontja alapján 43 980 Ft vételár visszafizetésére, és 310. §-a alapján hibás teljesítéssel okozott kár jogcímén 5 000 000 Ft nem vagyoni kár, valamint ezeknek a káresemény időpontjától számított késedelmi kamata és perköltség megfizetésére. Az alperesek szerződésszegését abban jelölte meg, hogy az I. rendű alperes olyan berendezést forgalmazott, amely nem felel meg a minimális közlekedésbiztonsági feltételeknek, s a jármű használatához nem adott körültekintő tájékoztatást, míg a II. rendű alperes az üzembe helyezést nem a megfelelő gondossággal látta el, így az alperesek nem az adott helyzetben általában elvárhatóan jártak el.

Az alperesek a felperes kereseti kérelmének elutasítását kérték. A keresetet mind jogalapjában, mind összecszerűségében, az egyetemleges felelősségre is kiterjedően vitatták, mert álláspontjuk szerint a felperes által is ismerten a Motoroller közúti közlekedésre nem volt használható, s a felperes védőfelszerelés nélkül és lejtős útszakaszon közlekedett. A II. rendű alperes a szerződéses jogviszony hiányával is védekezett.

Az elsőfokú bíróság egyetemlegesen kötelezte az alpereseket a felperes javára 30 184 Ft vagyoni és 800 000 Ft nem vagyoni kártérítés és ezen összegeknek 2005. június 23-tól a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamata, valamint 200 000 Ft perköltség 15 napon belüli megfizetésére. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Egyetemlegesen kötelezte az alpereseket a marasztalás összegére eső 49 800 Ft kereseti illeték megfizetésére külön felhívásra az állam javára.

Ítélete indokolásában a perbeli műszaki szakértői vélemény alapján megállapította, hogy az alperesek a szerződést hibásan teljesítették, mert a termék a kettő, egymástól függetlenül

működő fékrendszer hiánya miatt közúti közlekedésre alkalmatlan volt, a fékbetét gyári anyaghiba miatt egy napos használat után hirtelen eltört, emiatt az eszköz haladása irányíthatatlanná vált. A felperesnek felróható vezetéstechnikai hiba nem volt megállapítható, a lejtő pedig csak a gyorsulásban hatott közre. A felperes sem a használati útmutatóban, sem szóban nem kapott tájékoztatást az alperesektől az eszköz közúti közlekedésre alkalmatlanságáról. A felperes ugyan jogosítvánnyal nem rendelkezik, azonban nem hivatkozhat sikerrel a KRESZ azon szabályának ismerete hiányára, hogy a közúti közlekedésben két független fékkel bíró jármű használható. Ezért a vagyoni és nem vagyoni kár mértékéről a felperes terhén 20 % közrehatást megállapítva kármegosztással határozott. A vagyoni kár összegét 5 000 Ft roncsérték és a felperesi közrehatás figyelembe vételével a vételárból 35 184 Ft-ban, s a nem vagyoni kár összegét - ugyancsak a felperes 20 %-os közrehatásával számolva - a felperest ért, de időben már megszűnt testi sérülések, idegrendszeri tünetek és lelki panaszok, valamint a jobb kéz maradandó kényszersértése miatt 800 000 Ft-ban állapította meg, s a Ptk. 305. §-ának (1) bekezdése, 305/A §-ának (1) bekezdése, 310. §, 339. §-ának (1) bekezdése és 340. §-a alapján az alpereseket egyetemlegesen kötelezte ezen összegek megfizetésére. Az egyetemlegességet azzal indokolta, hogy a II. rendű alperes az adásvételi szerződés teljesítése során - mint az üzembe helyezést végző személy - az I. rendű alperes teljesítési segédjének minősül, ezért a II. rendű alperes magatartása a felperes felé történő teljesítés része volt. Így az alperesek felelőssége a felperes felé egyetemleges a teljesítés, mint szolgáltatás oszthatatlanságának elvéből következően. Az alperesek közötti szerződés tartalmának csak az egymás közötti belső jogviszonyukban van jelentősége, a felperest érintő külső jogviszonyra az nem hat ki.

Az ítélet ellen az alperesek éltek fellebbezéssel.

Az I. rendű alperes elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan az egyetemlegesség mellőzését és az alperesek felelőssége arányának megállapítását kérte akként, hogy az ítélet tábla az I. rendű alperes közrehatásának arányát a II. rendű alperesénél lényegesen alacsonyabb mértékben határozza meg, továbbá a felperes perköltségben marasztalását kérte. Meggyőződése szerint az I. rendű alperes nem teljesített hibásan, a baleset kialakulásához a felperes azon felróható magatartása vezetett, hogy az arra alkalmatlan motorollerrel a közúti közlekedésben részt vett és azt a megengedettnél jelentősen nagyobb terhelésnek kitéve használta. Megítélése szerint az alperesek felelősségét kizárja, hogy a KRESZ szabályai szerint is a motoroller a közúti közlekedésre nem alkalmas, mely tényre a tanúként meghallgatott II. rendű alperesi alkalmazottak a felperes figyelmét kifejezetten fel is hívták. A tanúk vallomásának mellőzését nem indokolja, hogy több száz ügyfél közül a felperest a tárgyaláson nem ismerték fel.

A másodlagos fellebbezési kérelmét azzal indokolta, hogy amennyiben az alperesek kártérítési felelősségének jogalapja fennáll, úgy a káresemény bekövetkezéséhez vezető okozati láncolatot elsősorban a II. rendű alperes jogellenes magatartása idézte elő, ezért kárviselési arányának terhesebbnek kell lennie az I. rendű alperesénél. Ennek alátámasztásaként hivatkozott a II. rendű alperessel a motoroller üzembe helyezésekor érvényben volt vállalkozási szerződés azon kikötésére, hogy a II. rendű alperes szerződéses kötelezettsége volt szaktanácsadást végezni az eladók, illetve a vevők részére, s információkat adni az eladáshoz, illetve annak segítéséhez. Végezetül hivatkozott arra, hogy a felperes saját felróható magatartására hivatkozással kéri kártérítés megítélését

annak ellenére, hogy a baleset bekövetkezésében az elsőfokú bíróság által megállapítottnál jóval jelentősebb közrehatása volt. Az elsőfokú bíróság ugyanis nem értékelte, hogy a felperes a használati útmutatóban ajánlott védőeszközöket nem viselte, és megsértette az útmutató azon előírását is, hogy használata akadálymentes, egyenletes terepen ajánlott. Figyelmén kívül hagyta az elsőfokú bíróság a baleset helyszínelését végző rendőri szerv azon megállapítását is, hogy a felperes a mellette elhaladó gépjárművektől megijedt és emiatt az út jobb szélére lehajtva borult fel. A marasztalást jogalapjában és összecszerúságában azért is támadta, mert a kialakult sérülések alapvetően közvetett módon kapcsolódnak csak a balesethez.

A II. rendű alperes irányában a kereset teljes elutasítása iránt fellebbezett, elsősorban jogi megalapozatlanság, másodsorban a felperes saját felróható magatartására hivatkozva. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a felelősségét az I. rendű alperesével egyformán ítélte meg, figyelmen kívül hagyva, hogy mint teljesítési segéd a felperessel szerződéses jogviszonyban nem állt, ezért a fék anyaghibájáért kártérítési felelősség nem terheli. Az üzembe helyezést pedig szakszerűen elvégezte, a felperes sem jelölt meg a terhén e tárgyban olyan jogellenes és felróható magatartást vagy mulasztást, ami a kártérítési felelősségét a Ptk. 339. §-a alapján megalapozná. A készülék közúti közlekedésre alkalmatlanságáról - noha ilyen kötelezettség nem terhelte - tanúkkal is igazoltan a felperest tájékoztatta. A felperes közrehatásának megítélésakor a terhére kérte értékelni, hogy elhallgatta, a termékkel helyenként 10 %-os lejtésű, forgalmas úton akar közlekedni, s a jogosítvány hiányát is. Hivatkozott arra, hogy a használati útmutató a KRESZ-ből fakadóan nem tilalmazta a közúti közlekedést, hisz ennek lehetősége a KRESZ-nél fogva reálisan fel sem merülhetett. Összecszerúságában hivatkozott a felperesi igény nyilvánvalóan eltúlzott voltára, ezért marasztalása helybenhagyása esetében is kérte a perköltség fizetésére kötelező elsőfokú ítéleti rendelkezés megváltoztatását. Álláspontja szerint a felperes javára megítélt perköltség a kifejtett jogi képviselési tevékenységhez és a marasztalás összegéhez képest is eltúlzott.

Az I. rendű alperes másodlagos fellebbezési kérelmével szemben az egyetemlegesség kérdésében marasztalása esetében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását.

A felperes fellebbezési ellenkérelme - helyes indokai alapján - az elsőfokú ítélet helybenhagyására és az alperesek fellebbezési eljárási költségben marasztalására irányult.

Az ítélet tábla a keresetet az összecszerúság tekintetében túlnyomó részt elutasító, s a felperes 20 %-os közrehatását megállapító elsőfokú ítéleti rendelkezést a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésére figyelemmel fellebbezés hiányában nem érintette, az I. rendű alperes fellebbezését alaptalannak, a II. rendű alperesét alaposnak találta.

A szabálysértési eljárásban született, a keresetlevélhez F/3 alatt mellékelte és a perben beszerzett szakértői vélemények nem hagynak kétséget afelől, hogy a baleset bekövetkezésének egyedüli oka a fékbetétnek a fékszalag anyaghibája miatt bekövetkezett hirtelen törése, és ez okból a fékhatás teljes megszűnése volt, amelyben sem a közúti forgalomban, sem a lejtőn való közlekedés, sem vezetéstechnikai magatartás nem játszott szerepet. A fékbetét nem a lejtőn haladás miatt törött el. A lejtő csak az eszköz felgyorsulása miatt bírt jelentőséggel annyiban, hogy ha a teljes fékhatás megszűnése sík

terepen következik be, a kisebb sebesség miatt a felperes nem, vagy nem ilyen mértékű kárt szenvedett volna. A használati útmutatónak az akadálymentes, egyenletes terepen használatra vonatkozó ajánlásából a lejtőn való közlekedés tilalma sem nyelvtani, sem logikai értelemben nem következik. Ellenkezőleg, az útmutatónak az emelkedőn való haladásnak az elemek lemerülését gyorsító hatására figyelmeztetéséből is a lejtőn közlekedés megengedettségre lehet következtetni, hisz az emelkedő sajátossága, hogy onnan lefelé is kell haladni.

A perben senki által nem vitatott tény a terméknek a közúti közlekedésre való alkalmatlansága, amelyről a felperes sem írásban, sem szóban - az elsőfokú bíróság megalapozott megállapításával egyetértve - az alperesektől tájékoztatást nem kapott. Az anyaghiba, mint károk miatt azonban a közlekedés helyszínének, a tájékoztatás elmaradásának, és e nélkül is a felperestől elvárható KRESZ-szabály ismeretnek az alperesek felelőssége jogalapja szempontjából jogi relevanciája nincs. A baleset ugyanis nem a közúti közlekedésben részvétel vagy az úton lévők magatartása miatt, hanem azért következett be, mert az egyébként sem túl stabil, fékezhetetlenné vált eszköz a felgyorsulása miatt irányíthatatlanná vált, ami akkor is ugyanúgy előállhatott volna, ha a felperes az alperesek által megjelölt helyszínen (telephely, park, bicikli út) haladt volna, ezek bármelyike is lehet lejtős.

Az anyaghibán kívüli ezen körülmények a felperes nem vagyoni kárigénye megítélésakor azért nem relevánsak, mert a felperes az I. rendű alperes által importált és forgalmazott (F/1) hibás terméket vásárolt, s az annak használatával okozati összefüggésben őt ért testi sérülések és egészségkárosodás miatti nem vagyoni hátrányokért az I. rendű alperest a termékfelelősségről szóló 1993. évi X. törvénynek (a továbbiakban: Tv.) a termék forgalmazásakor hatályos 1. § (4) bekezdés a) pontja, 2. § (1) bekezdése, 3. § (2) bekezdése és 7. §-a alapján a gyártóra vonatkozó objektív jogalapú felelősség terheli. E felelősség alól nem a Ptk. 339. §-a (1) bekezdésében szabályozott, az adott helyzetben általában elvárható magatartás tanúsításának bizonyításával, hanem a Tv. 7. §-ában taxatív felsorolt kimentési okok valamelyikének bizonyításával menthette volna ki magát, s ilyen kimentési okot nem jelölt meg és nem bizonyított.

A Tv. 8. §-ának (2) bekezdése alapján az I. rendű alperes csak a felperes felróható közrehatásából származó nem vagyoni kár megfizetése alól mentesülhetne, s az elsőfokú bíróság által kármegosztási okként értékelt, a közúti közlekedésre alkalmatlan eszközzel a KRESZ szabályába ütközően a közúti közlekedésben részvétel ténye, a közlekedés helyszínének a fentebb írtak szerinti irrelevanciája miatt a felperes felróható közrehatásaként nem értékelhető, felperesi fellebbezés hiányában azonban az elsőfokú ítélet e részében jogerős. Az ítélet tábla felróható közrehatásként a használati útmutatóban is ajánlott védőeszközök használatának elmulasztását látná megállapíthatónak, a védőeszközök hiányával okozati összefüggésben álló sérüléseket és egészségkárosodást illetően azonban a tényállás - az orvosszakértőhöz intézett ilyen értelmű kérdés hiányában - feltárva nincs. Ez okból azonban az ítélet tábla az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését - az I. rendű alperesnek az orvosszakértői bizonyítás továbbfejlesztése iránti indítványa hiányára is figyelemmel - nem találta indokoltnak. A rendelkezésére álló peradatok alapján az ítélet tábla arra az álláspontra helyezkedett, hogy a védőeszközök használatának hiánya a

felperes sérüléseiben nem hatott az elsőfokú bíróság által a felperes terhére már figyelembe vettél nagyobb arányban közre.

Itt tér ki az ítélet arra, hogy nem vagyoni kártérítés esetén a károsult felróható közrehatása nem vezethet kármegosztás alkalmazásához. Nem vagyoni hátrány keletkezése esetén - a jogalapot teremtő személyiségi jogsértésre tekintettel - nincs olyan összecszerűen kifejezhető kár, amelynek egy része a károsultra lenne hárítható. A nem vagyoni kár ugyanis a vagyoni kár fikciója. A nem vagyoni hátrány olyan pénzben ki nem fejezhető immateriális hátrány, ami a kármegosztás alkalmazását fogalmilag kizárja.

A nem vagyoni kártérítés megállapítása körében is azonban mérlegelni kell az összes körülményt, és az ilyen jellegű károsodás esetén is terheli a károsultat a kármegelőzési, kárelhárítási és kárcsökkentési kötelezettség. E kötelezettség elmulasztása esetén az elszenvedett fizikai és lelki sérüléseket kiegyensúlyozó, az elvesztett életlehetőségeket helyettesítő kompenzáció csak olyan mértékű lehet, amely a kötelezettségszegés tényét és következményeit mérlegelve csökkentett mértékben nyújt másnemű - pénzbeli - előnyt. A nem vagyoni kártérítés esetében tehát a károsult felróható közrehatása százalékos kármegosztást mellőzve, az eset összes körülményei között, a nem vagyoni kártérítés összecszerűségét befolyásoló körülményként mérlegelendő.

Az elsőfokú bíróság a felperest a balesettel okozati összefüggésben ért nem vagyoni hátrányokat, értve ez alatt az ún. poszt-traumás pszichés panaszokat is, - az általa beszerzett orvos szakértői véleményre alapítva - megalapozottan állapította meg. Az I. rendű alperes által a felperesnek fizetendő nem vagyoni kártérítés összege - a védőfelszerelés használatának elmulasztását a felperes vétkes közrehatásaként értékelve is - megfelel az arányosság és mértéktartás igényének, annak csökkentését semmi nem indokolta.

A II. rendű alperes - az elsőfokú ítélet helyes megállapítása szerint - az I. rendű alperes teljesítési segédjeként járt el. E minőségében az ő kötelezettsége az I. rendű alperes által dobozban forgalmazott termék összeszerelése és üzembe helyezése volt, mely feladatát megfelelően teljesítette, az üzembe helyezés körében a II. rendű alperesnek felróható jogellenes magatartást a felperes sem nevezett meg. A baleset nem a II. rendű alperes tevőleges magatartásával okozati összefüggésben következett be, s a fékszalag gyári anyaghibájának felismerése tőle nem volt elvárható.

A teljesítés oszthatatlanságára vonatkozó helyes elsőfokú ítéleti megállapítás ellenére a termék hibájával, illetve a szerződés hibás teljesítésével okozott kárért a II. rendű alperes helytállási kötelezettsége sem a termékfelelősség szabályai, sem a Ptk. alapján nem áll fenn. A II. rendű alperes ugyanis nem esik a Tv. személyi hatálya alá, a terméknek nem volt importőre és forgalmazója, a felperessel szerződéses jogviszonyban sem állt, így a szerződésszegéssel okozott kár megtérítésének szabályai reá nem alkalmazhatóak.

Itt tér ki az ítélet arra, hogy nem lenne ez másként abban az esetben sem, ha a II. rendű alperest jogellenes és felróható mulasztás terhelne a fékszalag anyaghibájának felismerésében. A Ptk. 315. §-ára is figyelemmel ugyanis szerződésszegés jogcímén ez esetben is az I. rendű alperes tartozna helytállni.

A Ptk. 315. §-a azonban a II. rendű alperes kártérítésre kötelezését nem zárna ki a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésében szabályozott, a kártérítés általános feltételeinek teljesülése esetén, ám a perben a II. rendű alperes terhén marasztalására okot adó, a kár bekövetkeztével okozati összefüggésben álló jogellenes és felróható magatartás nem igazolódott be, ezért marasztalása a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése alapján sem volt fenntartható.

A termék vételárára alapított vagyoni kárigény a Tv. tárgyi hatálya (1. § (4) bekezdés a) és b) pontja) alá nem vonható un. másodlagos kárigény, amelyért az I. rendű alperes felelőssége az általános szabályok szerint ítélandó meg.

A termék árának visszafizetésére irányuló igény kártérítés jogcímén az elsőfokú bíróság által alkalmazott Ptk. 310. § és 339. § (1) bekezdés alapján sem teljesíthető. Hibás teljesítéssel okozott kár jogcímén ugyanis az I. rendű alperes felelőssége nem objektív, kimentheti magát annak bizonyításával, hogy a hibátlan teljesítés érdekében az adott helyzetben elvárhatóan járt el. A károkként megállapított anyaghibára pedig az I. rendű alperes kimentése sikeres. Az I. rendű alperes az eszközt dobozban, szétszerelt állapotban forgalmazta, annak összeszerelése, üzembe helyezése a II. rendű alperes kötelezettsége volt, akiért a Ptk. 315. §-a alapján ugyan az I. rendű alperes felelne, de a II. rendű alperes terhén a fentebb írtak szerint jogellenes és felróható magatartás nem állapítható meg. A fékszalag anyaghibájának felismerése az I. rendű alperestől még kevésbé volt elvárható, ezért a vételár visszafizetésére kártérítés jogcímén nem kötelezhető.

Nem vitás ugyanakkor, hogy az I. rendű alperes a szerződést az anyaghibás eszköz szolgáltatásával hibásan teljesítette, amelyért a Ptk. 305. § (1) és (3) bekezdése, 305/A § (1) és (2) bekezdése, 306. § (1) bekezdés b) pontja alapján szavatossági felelősség terheli, a kötelezett választása szerint a szerződéstől elállhat és kérheti a vételár visszafizetését. A felperes ezt tette. Az írásbeli keresetében a vételár visszafizetését a Ptk. 305. § (1) és (2) bekezdésére, s " Ptk. 305/A § (1) bekezdés b) pontja" alapján kérte, mely alatt nyilván a 306. § (1) bekezdés b) pontja értendő, s emellett a Ptk. 310. §-a alapján érvényesített vagyoni és nem vagyoni kárt. Igaz, hogy a vételárat vagyoni kárként is megjelölte az ugyancsak vagyoni kár jövedelem-kiesés mellett, mely utóbbi igény tekintetében az elsőfokú bíróság a pert elkülönítette. Azon későbbi felperesi nyilatkozatot, hogy a vagyoni és nem vagyoni kárigényét a Ptk. 310. §-ára alapítja, a Pp. 3. § (2) bekezdésére is figyelemmel nem értelmezhető akként, hogy a felperes az ebben a perben a vételárra redukálódott vagyoni kárára az írásbeli keresetében megjelölt szavatossági igényétől elállt volna.

Szavatossági igénynél a károsult közrehatása és a roncsérték beszámítása - annak az elállással együtt járó visszaszolgáltatási kötelezettsége mellett - ugyan szóba sem jöhet, felperesi fellebbezés hiányában azonban e részében az elsőfokú ítélet jogerőssé vált. Ezért az I. rendű alperes e marasztalását szavatosság jogcímén tartozik teljesíteni.

Az ítéltábla a fenti indokokra figyelemmel az elsőfokú ítélet fellebbezett részét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, a keresetet a II. rendű alperessel szemben elutasította, és mellőzte az ezáltal pernyertes II. rendű alperes kötelezését perköltség és illeték fizetésére.

A II. rendű alperessel szemben teljes egészében elvesztés felperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a II. rendű alperes javára a 32/2003. (VIII. 22.) IM. sz. rendelet 3. §-ának (2) bekezdés a) pontja, (5)-(6) bekezdése alkalmazásával a rendelkező rész szerinti összegben együttes első-és másodfokú perköltség megfizetésére a kifejtett képviseleti tevékenységre, s arra is figyelemmel, hogy a védekezés szükségessége a jogalap és nem az összecszerűség körében merült fel, ezért a kereset összecszerűségének a perköltség megállapításánál az ítéletábla mérsékeltebb jelentőséget tulajdonított.

A sikertelenül fellebbező I. rendű alperes a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles a felperes javára fellebbezési eljárási költséget fizetni, melynek összegéről az ítéletábla a fentebb megjelölt IM. rendelet hivatkozott rendelkezései alapján határozott, a felperesi képviselőnek a tárgyaláson való megjelenéssel felmerült készkiadását, valamint a felperesi képviselő Áfa-körbe tartozását is figyelembe véve.

D e b r e c e n, 2008. június 27.

Dr. Csiki Péter sk. a tanács elnöke, Szabóné dr. Bélteki Erzsébet sk. előadó bíró, Süliné dr. Tózsér Erzsébet sk. bíró

A kiadmány hitelül:

kiadó